

Lebedele

Rolea Nicolae

Valul de lumină, ziua-ncet își lasă
Sărutând tomnatec maluri care tac,
Jos, pe lunca verde, în vals de mireasă,
Lebedele albe lin plutesc pe lac.

Muzica iubirii curge la ureche
Și-o răcoare blândă coboară prin nuci,
Privind cu ardoare gingașa pereche
Zâmbesc visătoare apele pe lunci.

Între ei iubirea stă, firesc, de strajă
El plutește mândru, calm, cuceritor...
Nuferii sălbateci îmbătați de vrajă
Leagăna tandrețea dulcelui fior.

Cad din ochiul zilei pleoape visătoare
Înflorind prin pene dansul nupțial.
Gâturile albe se-mpletesc în floare
Într-un joc mirific, magic, jovial...

Frunza înserării își soarbe lumina
Când un fulger negru coborî din cer;
Lebăda se zbate, șoimul poartă vina
Că i-a-nfipt în pântec gheara lui de fier.

Sângele zvâcnește, zarea-ncet se frânge,
Frica se strecoară-n tristul păpuriș,
Evadat din baltă, cerul roșu plânge
Când își duce șoimul prada-n povârniș.

Lacrimi vii de nufăr se perindă-n vale
Tulburând obrazul apelor din lunci,
Floarea de iubire nu-i mai vine-n cale
Trist e partenerul, amârât, de atunci.

Când zărește luna plecând la culcare
Crede că-i iubita printre norii reci,
Și de dor își pierde ultima suflare
Prăvălind în apă lungul gât, pe veci.

11.01.2016